

Skatītāji jau ir šo izrādi iemīļojuši, un pavisam drīz mēs to rādīsim atkal ar abiem sastāviem. Vienā spēlē Juris Kalniņš, Raimonds Celms, Ilze Trukšāne, otrā – Jānis Skanis, Maksims Busels un Jana Herbstā. Un, protams, brīnišķīgā Esmeralda Ernale abos sastāvos, jo viņa ir vienkārši neaizvietoājama. Izrāde ir par attiecībām starp vīrieti un sievieti. Tajā ir daudz smieklu un daudz asaru. Bet tās ir atvieglojošas asaras. Es to saucu par dvēseles dušu.

Šons Grenans ir tas pats dramaturgs, kurš uzrakstījis *Liec Dievam pasmieties* un *Alvas sieviete*, kuras iestudēju Dailes teātra Mazajā zālē. Pavisam drīz tiks atjaunota *Alvas sieviete*, kas pirms divām sezonām Dailes teātrī bija visvairāk pārdotā un skatītā izrāde. Tā kā Dailes teātrī to vairs nerādīs, tad es kā režisore to atjaunoju šeit. No iepriekšējā aktieru sastāva būs Gints Andžāns, Lilita Ozoliņa, Ērika Eglija-Grāvele, Lidija Pupure un kā pārsteigums divi brīnišķīgi aktieri, kas Dailes teātra iestudējumā nespēlēja.

Tad būs Ziemassvētku koncerti ar maniem draugiem, un pēc tam es vai nu iestudēšu, vai spēlēšu izrādē, kuras nosaukumu vēl neminēšu.»

NENOCENO SEVI!

«Ja man pašai līdzīgi kā izrādes varonei būtu iespēja satikt astoņpadsmitgadīgo Rēziju, ko es viņai teiktu? Es teiktu, ka viņa ir unikāla. Es teiktu, ka viņa ir mīlēta.

Es teiktu, ka viņa ir veiksmīga. Es viņai teiktu: «Nepārdod sevi par sīknaudu! Vairāk tici sev!» Nesen piedalījies forumā *Lidere*. Katrai dalībniecei bija jāizvēlas tēma, par ko stāstīt. Mana tēma bija *Neļauj sevi nocenot!* Krievu valodā ir brīnišķīgs vārds *bezczennije*, un tādas mēs arī esam – nenovērtējamas. Taču bieži vien sievietes sevi noceno, novērtē par zemu un ļauj to darīt arī citiem. Savu uzstāšanos forumā es sāku ar to, ka uzskaitīju pilnīgi visus savus apbalvojumus, dažus – pat Lilitas Bērziņas balvu un vienu *Lielo Kristapu* – biju aizmirsusi pieminēt, tos man vēlāk atgādināja citi. Un pēc tam sacīju: «Un tagad, meitenes, es jums pateikšu, kas es esmu par ekspertu – es esmu sevis nocenošanas eksperte...» Ja par manu darbu būs desmit recenzijas – deviņas labas un viena iznīcinoša –, labajām ātri pārscriešu ar acim, jo tām es neticu, bet simtreiz izlasišu iznīcinošo. Tāpēc es astoņpadsmitgadīgajai Rēzijai teiktu: tu esi unikāla, tu esi izcila, notici sev! Vienkārši strādā un neklausies ne uz vienu.» Un to saka Rēzija – dīva, kas uz saviem pleciem daudzus gadus nesusi Dailes teātra repertuāru. Kurai, šķiet, nav nekā neiespējama. «Bet tā ir godīga atbilde. Viens ir tas, ko mēs domājam par cilvēku. Bet mēs neredzam to, kas viņam ir iekšā. Neredzam, cik ievainots viņš var būt. Kad ārēji viss ir spoži, tu esi dīva un tavas fotogrāfijas ir uz glancēto žurnālu vākiem, bet iekšēji... Man tā ir bijis – žurnālā *Klubs* esmu nosaukta par seksuālāko sievieti, bet tajā brīdī esmu bijusi 51 kilogramu tieva. Aiz ļoti lielām sāpēm. Aiz tā, ka tevi krāpj. Aiz tā, ka tevi neciena. Pasaule tevi redz kā seksa simbolu, bet iekšēji tu mirsti, jo esi noliegta. Tas ir stāsts par milestību, uzticību, uzticēšanos un arī par pašcieņu.

Meitenēm, sievietēm, sevišķi tām, kuras varbūt kaut kur iekšēji nav pārliecinātas par sevi, visu laiku sevi apšaubā, visu laiku meklē kādu ārēju uzmundrinājumu vai apliecinājumu, es ieteiktu izlasīt Džona Bredšova grāmatu *Atgriešanās pie sevis. Sava iekšējā bērna atgūšana un dziedēšana*. Izrādās, ka mēs bieži vien līdz pat sirmam vecumam *barojam* savu iekšējo, ievainoto bērnu, neļaujot sev pieaugt. Katrai pieaugšanas brīdis ir

Rēzija un Ainārs – viņas karalis un trubadūrs.

Pasaule tevi redz kā seksa simbolu, bet iekšēji tu mirsti, jo esi noliegta.

savs. Nav runa par gadiem, bet par to, cik tālu tu sevi nodzen, kurā brīdī sevi pazaudē un kas ir tas stopsignāls, kas saka, ka tālāk ir bezdibenis. Tu nonāc līdz tam bezdibenim, un, pat ja tu ļaujies krist, tad kritīsi uz augšu. Man daudzreiz ir bijusi šī bezdibeņa sajūta.

Brīnišķīgas ir tās ģimenes, kur tēvi savas meitenes, savas meitas uzskata par princesēm un savas sievas par karalienēm. Jo no princeses izaug karaliene. Tad mēs uzliekam sev galvā kroni un sakām sev: «Es esmu savas dzīves karaliene!» Mans paps ir unikāls, viņš ir ģēnijs, un no viņa prasīt un gaidīt zemes cilvēka dzīvi nevajag. Arī es nebūtu tā, kas es esmu, ja man nebūtu mans paps. Tas nav ar

prātu saprasts, izanalizēts, izterapeitots, izpsihoanalizēts, nē, tas ir bezapziņas apziņas, ne prāta līmenī sajūts. Kā zeme. Es aizveru acis un redzu zemi. Joprojām visu, ko paps runā un saka, cilvēki uztver ļoti klišeji un virspusēji. Viņi nedzird, ko viņš saka. Bet es dzirdu. Viņš nerunā par Krieviju vai Putinu, vai Lukašenko. Viņš runā par Latviju. Par to, ka Latvijai trūkst saimnieka. Ka Latvija tiek izsaimniekota, Latvija tiek izvarota un piesmieta. Latvija tiek izpārdota. Par to viņš runā. Ka latvietim jābūt saimniekam savā zemē. Un tā ir gara maize, ko viņš man dod, un tam ir ārkārtīgi liela, būtiska nozīme. Viņš vienmēr ir bijis disidents. Pat pašam negribot. Viņš nekaro ne pret vienu, vienkārši runā taisnību. Es esmu lepna, ka esmu Imanta Kalniņa meita. Bet ir bijuši brīži, kad tas nav bijis vienkārši.»

SATIKTIES KAUT VAI DIENU

«No pelnrušķītes karaliene izaug, ja viņa satiek savu princi. Tādu kā Ainārs. Viņš ir gan karalis, gan trubadūrs vienā personā. Tagad es stāvu ar abām kājām uz zemes un esmu aiz sava vīra. Un arī tas nav vienkārši. Jo arī Ainārs runā to, ko viņš domā. Uz tādiem vīriešiem es varu paļauties. Pārguris atbraucot no Berlīnes, pirmais, ko Ainārs izdara, – sēžas uz traktora un nopļauj zāli. Piecas stundas pļauj zāli.

Ainārs Berlīnē ir jau trešo gadu. Kad aizbraucu ciemos, man tā ir pavisam cita pasaule, taču arī tajā jau ir gan savas mīlas vietas, gan cilvēki. Satiekamies ar brīnišķīgo vijolnieci Kristīni Balanas, ar operas režisori Margo Zālīti... Pie Aināra atbrauc viņa profesors Andris Vecumnieks, Orests Silabriedis no radio *Klasikas*... Tā ir kā izkāpšana no ikdienas. Tu iesēdies lidmašīnā, pārlido laika zonu, iegūsti vai zaudē varbūt tikai stundu, bet tā ir cita dzīve, cita nācija, cita pasaule, cita pilsēta, cita valsts, citi tikumi... Pat ja šeit ir bijis kāds krepķis, kaut kas nomācis vai uztraucis, tas ir palicis šeit. Tu esi citā pasaulē, uz citas planētas. Kad uz Berlīni atbrauc draugi un ir labs laiks, mēs aizejam pie upes, iekāpjam kuģī, vienkārši sēžam, runājamies, ēdam desas baltās,

kāds iedzer alu... Skatoties uz Berlīni no upes, ainavas ir pavisam citas. Un tās divas stundas tu esi ārpus visa. Szavanīt tevi var, bet tu nevari nekur aizskriet.

Pieredze māca pieņemt to, kā ir. Jo ne Aināram, ne man nav viegli. Vai – nebija viegli. Pirmajās reizēs, jo sevišķi tad, kad viņš brauca uz ilgāku laiku. Mēs esam runājuši par to, ka ilgāk par divām nedēļām negribam būt šķirti. Tad kaut vai uz vienu dienu aizbraucam viens pie otra, satiekamies. Paldies Dievam, tagad viņš ir Berlīnes Komiskās operas mākslinieciskais vadītājs, un tas jau ir vieglāk un vienkāršāk. Līdz Liepājai jābrauc ilgāk nekā līdz Berlīnei. Iesēdies lidmašīnā, un pēc pusotras stundas jau esi Berlīnē. Mēs dzīvojam desmit minūšu attālumā no lidostas, un, kad es no rīta vedu Aināru uz lidostu, viņš saka: «Nu ved mani uz autobusu!» Vēl jāpabrauc ar tramvaju vai ar vilcienu, bet to nevar salīdzināt ar Novosibirsku. Berlīne ir rokas stiepiena attālumā. Mēs abi strādājam. Ainārs no rīta līdz vakaram ir operā, man sāksies jauniestudējums, un es no rīta līdz vakaram būšu Dailes teātri, un pa starpu vēl jānāk uz *OratoriO* un jāmēģina. Tā ka ilgi skumt nav laika.

Bet, jā, ir skumji vakaros un skumji agri no rītiem. Bet man ir divi suņi, un no rīta jāceļas stundu agrāk, lai varētu ar viņiem izstaigāties. Grūtāk ir viņam svešumā. Jo nav mājas smaržas, nav zemes – Aināram ļoti patīk zeme.»

RUNĀT AR PUĶĒM UN KOKIEM

«Glūži kā no debesīm mums nokrita izdevība uzbūvēt savu māju no pašiem pamatiem – tādu, kā mēs gribam. Katru kaktiņu, katru stūrīti, katru dēlīti. Mums bija brīnišķīga komanda ar Jāni Vīgupu priekšgalā, kurš ļoti pārzina latviskās tradīcijas. Mēs, divi pilsētnieki, tur radām savu planētu. Mums ir pietiekami liela teritorija, lai varētu stādīt kartupeļus, ņemt vistas un ganīt kazīņas, ja pasaulē pieņāks tādi laiki, kad tas būs jādara. Ne velti arvien vairāk cilvēku pērk zemi, pārceļas uz laukiem. Man ļoti patīk pie dabas. Daba ir tā, kas dziedē, kas saka: viss kārtībā! Ir rudens, būs ziema, būs pavasaris, būs vasara, atkal būs rudens... Tā ir tā kārtība, kas pilsētā nav iespējama. Pilsētā tu nevari piedzīvot to skaisto ritumu. Arī to, ka ziemā jāpīeļas stundu agrāk un jānotīra sniegs, lai varētu izbraukt no pagalma...»

Lauki un dārzs man ir bijuši vienmēr, gan pie mammas, gan papa. Bet tagad tie ir mani. Pati no sēkliņām audzēju i tomātus, i gurķišus, i ķirbišus. Iesēju sēkliņu, pēc tam skatos, kā spraucas ārā divlapīte, tad parādās trešā, robainā lapiņa. Zirņus iesēju tieši gada simtajā dienā, kad tas esot jādara. Mazliet palika pāri, tos iesēju vēlāk. Ticiet vai ne, simtajā dienā sētie izauga lieli, lekni, garšīgi. Vēlāk sētie arī nebija slikti, tomēr ne tādi. Maģija!

Man patīk runāties ar augiem. Man liekas, ka tas nāk no mammas.

Mamma runājās ar savu apsīti, ar savu egli, ar savu jasmīnīti, un arī man patīk. Kad pārcēlāmies no iepriekšējās dzīvesvietas uz šo, man bija četras orhidejas, un viena no viņām nikuļoja. Paņēmu podiņu ar nonikušo un teicu pārējām: «Meitenes, es jūs laistu, baroju, un, ja jūs neziēdēsiet...» Nošķērēju nonikušo, pārējās to redzēja, un tagad man jau ir vesela palodze ar orhidejām, un tās visu laiku zied. Šis varbūt sanāca tā skarbāk, bet, jā, man patīk runāties ar augiem. Daudzi zina, ka no grieztajām puķēm mani fascinē lilijas un patīk majļpuķītes. Par pārējām es ciešu, ka viņas mirst. Tāpēc draugi man dāvina visādas puķītes podiņos. Un tad es pētu un *guglēju*, kas tās ir un ko ēd, un reizi nedēļā, parasti pirmdienās vai otrdienās, kad pieceļos, ir lielā puķu kopšana. Ar katru aprunājos, kā iet.

Brīnišķīga ainavu arhitekte ir izveidojusi mūsu ideālā dārza plānu, pat gleznojumu, bet tas top lēnām un pamazām. Mums ir simtgadīgs ozols, milzīga vērtība, draugs, kas mūs pavada un sagaida. Dekoratīvais vītols. Trīs Indras Burkovskas uzdāvināti pilādžiši, ko šogad iestādījam. Sakura. Katram no viņiem ir savs stāsts, un pie katra mēs vasaras rītos kopā ar suņiem pieejam un sasveicināmies. Tas ir kā rituāls.»

VIJOLE DIEVA ROKĀS

«Mēs ar Aināru vienmēr cenšamies aizbraukt viens uz otra pirmizrādēm, jo gribam redzēt, kas otru to divu

STOP

CINKS VEICINA ORGANISMA DABĪGĀS AIZSARDZĪBAS SPĒJAS

SŪKĀJAMAS CINKA TABLETES AR VIETĒJU UN VISPĀRĒJU IEDARBĪBU ILGSTOŠAI AIZSARDZĪBAI

- UNIKĀLA KOMBINĀCIJA - 2 VEIDU CINKA FORMAS NODROŠINA CINKA VISAPTVEROŠU IEDARBĪBU - CINKA GLIKONĀTS SĀK DARBOTIES JAU VIETĒJI - MUTĒ, LĒNĀ CINKA HELĀTA JONU IZDALE NODROŠINA CINKA ILGSTOŠU VISPĀRĒJU IEDARBĪBU
- CINKA EFEKTIVĪTĀTE IR ZINĀTNISKI PIERĀDĪTA
- TĪKAI 1 TABLETE DIENĀ

PĒRCIET APTIEKĀS VISĀ LATVIJĀ VAI IZDEVĪGĀK AUTORIZĒTĀJĀ E-VEIKALĀ: vitamini.lv

UZTURA BAGĀTINĀTĀJS. UZTURA BAGĀTINĀTĀJS NEAIZSTĀJ PILNVĒRTĪGU UN SABALANSĒTU UZTURU.

Ar dvīņubrāli Kristu viņi piecdesmitajā dzimšanas dienā vadīja dievkalpojumu un lasīja dzeju.

mēnešu garumā ir tik ļoti iztukšojis un reizē piepildījis.

Joprojām esmu Dailes teātra štata aktrise. Esmu visnotaļ priecīga un gandarīta par to, ka Dailes teātrī ienācis Viesturs Kairiņš – ar savu plašo domu lidojumu, ar savu neparastību, ar ideāliem, ļoti neraksturīgiem mūsu laikā. Mana sadarbība ar viņu sākās izrādē *Smilģis*, kur spēlēju Liliju Štengeli, un turpināsies nākamajā iestudējumā – Klēras van Kampenas *Farinelli un karalis*. Par to es tiešām esmu ļoti priecīga, jo, mēģinot *Smilģi*, tiešām iemilējos Viesturā kā režisorā, absolūtā profesionālī un gara lidotājā. Viņš ļauj nejusties kā fabrikā. Ir pietiekami daudz laika sagatavoties lomai. Tas ir svarīgi. Vismaz man. Teātrī strādāju kopš 21 gada vecuma. Man ir pat sajukuši skaitļi, cik lomu esmu nospēlējusi – gan galvenās, gan otrā plāna, gan epizodes. Kad man palika piecdesmit gadu, nolēmu, ka ir pienācis laiks, kad es tomēr varu izvēlēties. Ne pašu lomu, bet to, kas manu profesionālo izaugsmi bagātinās, no kā iegūšu kā profesionāle, kā sieviete, kā cilvēks. Es vairs negribu vienkārši šķērdēties. Tas piestāv jaunībai. Jaunībā ir milzīga enerģija, un jaunībā tu vari būt teātrī no rīta līdz vakaram un tad vēl pa nakti kaut kur filmēties, un atkal no rīta līdz vakaram... Un tas piestāv jaunībai. Un arī ambīcijas piestāv jaunībai. Un arī sapņu lomas piestāv jaunībai. Manuprāt, tagad man piestāv būt pašai. Un tajā burbulī, par kuru rūpējos, iekļaut arī sevi. Primāri sevi. Un likt sevi pirmajā vietā.

Es vairs
negribu
vienkārši
šķērdēties.
Tas piestāv
jaunībai.

videoklipu, tajā bija meitene, kurai sākumā bija mazītiņa sarkana sirsniņa. Viņa stāvēja uz ielas stūra un visiem to piedāvāja, bet neviens neņēma. Nākamajā dienā sirds bija jau lielāka un beigās jau milzīga. Bērībā arī es biju kā tā milzīgā sirds. Tagad esmu nonākusi līdz tam, ka tā milzīgā sirds jānes pie sevis mājās.

23. decembrī bija mana piecdesmitā dzimšanas diena, un bija iecerēts, ka uz Dailes teātra Lielās skatuves Dāvis Šimanis veidotu koncertu. Ar *Sinfonietta Rīga* un manu vīru pie diriģenta pulsta, ar kolēģiem cauri manu nozīmīgāko lomu fragmentiem... Bet tas nebija iespējams, un es esmu par to ļoti pateicīga. 23. decembrī kopīgi ar manu brāli Kristu – mēs esam

Tas burbulis ir diezgan plašs. Tur ir mana ģimene – vīrs, mana brāļa un māsas ģimene, mani draugi. Nesen lasīju Robina Šarmas grāmatu *Līderis bez titula*, un tur bija ļoti skaists teksts, kuru es pilnībā varētu attiecināt uz sevi. Atceros arī sen atpakaļ redzētu

dvīņi – vadījām dievkalpojumu viņa Vecās Ģertrūdes baznīcā. Pēc tam atnācām uz šejieni, *OratoriO*, un tiešraidē kopā lasījām viņa dzeju... Tā ir nenovērtējama dāvana. Ja ne pandēmija, man būtu bijis koncerts Dailē, Kristam dievkalpojums, un droši vien mēs pat īsti nebūtu satikušies. Pa telefonu viens otru apsveiktu vai arī uz īsu brīdi saskrietos un apkamptos. Bet šī bija vesela diena kopā. Viena no laimīgākajām dzimšanas dienām manā mūžā.

Sezonas sākumā mani aicināja piedalīties *Dailes kanonā* un vaicāja, ko es gribētu darīt. Man ir trīs mīļākās dzejnieces – Māra Zālīte, Rudīte Losāne un Dace Micāne-Zālīte... Bet es atcerējos, ka mana mamma visu mūžu vēlējas uztaisīt dzejas ciklu Raiņa *Tālas noskaņas zilā vakarā*, taču tā arī nekad to neizdarīja. Un es sapratu, ka mēs to izdarīsim. Raiņa Dailes teātrī, kura trešo studiju kopā ar Olgu Dreģi, Ilzi Vazdiku, Lidiju Pupuri, Juri Strengu ir beigusi mana mamma, mēs realizēsim viņas sapni. Caur mani.

Mēs bijām kopā arī mammas pēdējā dienā. Man viņas nav fiziski. Bet, tā kā mums ir vienāda profesija, es joprojām ar viņu konsultējos. Nav runa par to, ka es viņu neesmu atlaidusi. Viņa nav nekur no manis aizgājusi. Katru reizi, kad es paņemu jaunu lugas eksemplāru, nav tā, ka es ar viņu runāju... Bet viņa ir klātesoša. Es nevaru to izskaidrot.

Savukārt decembra sākumā būs Imanta Kalniņa neuzvestās operas *Matīss – kausu bajārs* pirmizrāde. Septiņpadsmit gadu tā nogulējusi plauktā, un jubilejas gadā mēs ar Aināru gribam to parādīt un papam uzdāvināt. Izrādes būs Latvijas koncertzālēs. Pirmizrādei, protams, jābūt Liepājā.

Ja es varētu noraksturot savus vēcākus, tad viens ir disidents un otra ir revolucionāre. Un man gan no viena, gan otra ir kaut kas trāpījies. Jo būtībā es pati esmu maiga un bailīga. Manā burbulī esošie cilvēki – draugi un vīrs – to zina. Viņi tik sirsnīgi saka: «Rēzij, tu tādu izrādi esi uztaisījusi, saproti, ko tu dari ar cilvēkiem...» Man palīdz tas, ka es apziņos – es esmu instruments. Es esmu vijole, un ir kāds Vijolnieks, kurš mani spēlē.» ■